

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **NORTH VIDEO s.r.o.**, IČO: 44568843,
sídlem Mezní 3430/3a, 400 11 Ústí nad Labem,
zastoupená advokátem Mgr. Emilem Doleželem,
sídlem Sokolovská 32/22, 186 00 Praha 8,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2018, č. j. 23987/18/5000-10480-710970,

takto:

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2018, č. j. 23987/18/5000-10480-710970, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzen platební výměr č. 165/P/2017 Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 26. 10. 2017, č. j. 2219913/17/2500-31471-507178, kterým bylo žalobkyni vyměřeno penále ve výši 8 700 000 Kč za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně. Žalobkyně se zároveň

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

domáhala toho, aby soud zrušil též uvedený platební výměr a žalovanému uložil povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Před shrnutím žaloby soud konstatuje, že žalobkyně se u zdejšího soudu v řízení vedeném pod sp.zn. 15 Af 113/2017 domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2017, č. j. 41567/17/5000-10480-710970 a platebního výměru č. 11/D/2017 vydaného správcem daně dne 26. 1. 2017, č. j. 107001/17/2500-31471-507178, kterým jí byl uložen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 8 700 000 Kč. Její žaloba byla rozsudkem ze dne 8. 12. 2021, č. j. 15 Af 113/2017-80, který nabyt právní moci dne 15. 12. 2021, zamítnuta. Předmětem nyní projednávané věci je penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně, přičemž o tomto odvodu bylo rozhodnuto právě rozhodnutími přezkoumávanými v řízení sp. zn. 15 Af 113/2017. Převážná část žalobních námitek žalobkyně v nyní projednávané věci se přitom týkala řízení a rozhodnutí ve věci samotného odvodu, nikoli řízení a rozhodnutí ve věci penále za prodlení s tímto odvodem. Žalobkyně totiž byla toho názoru, že soud musí zkoumat zákonnost odvodu za porušení rozpočtové kázně jako prvotní otázku, bez které nelze rozhodnout o nyní napadeném rozhodnutí týkajícím se penále.
3. Soud předeseílá, že se s ohledem na předmět přezkumu v případě rozhodnutí o penále (podrobněji viz body 21 a 22 odůvodnění tohoto rozsudku) a na to, že ve věci přezkumu rozhodnutí o odvodu bylo vedeno samostatné řízení, ve kterém nebyly totožné námitky žalobkyně shledány důvodnými, nebude v nyní projednávané věci těmito námitkami týkajícími se odvodu zabývat ani je zde shrnovat a rovněž neprovede důkazy k těmto námitkám navržené.
4. Žalobkyně poukázala na to, že platební výměr ze dne 26. 1. 2017 na odvod do státního rozpočtu má usnesením zdejšího soudu ze dne 14. 11. 2017, č. j. 15 Af 113/2017-27, odloženou vykonatelnost. Vyměření penále se jí tedy jeví jako předčasné, neboť dosud nenabylo vykonatelnosti rozhodnutí o základu porušení rozpočtové kázně. Napadené rozhodnutí je podle ní po obsahové stránce tendenční a neřeší zásadní otázky namítané v odvolání. Námitky žalobkyně uplatněné v odvolání byly vyhodnoceny nesprávně, bez přihlédnutí ke konkrétním skutečnostem zjištěným z důkazních prostředků uplatněných ve správním spise. Žalovaný rovněž nesprávně vyložil obsah dohody o hmotné podpoře a zákonná ustanovení, která na věc dopadají, a vůbec se nezabýval námitkami žalobkyně s poukazem na skutečnost, že směřují proti samotnému vzniku daňové povinnosti – odvodu.
5. Ve věci samotného penále žalobkyně namítala, že výpočet penále v napadeném platebním výměru je nesprávný. Žalobkyně předně namítla, že výpočet penále není součástí samotného platebního výměru, resp. napadeného rozhodnutí, což není v souladu s daňovým a správním řádem, dle kterých musí být rozhodnutí přezkoumatelné. Jakékoli přílohy rozhodnutí, které mají obsahovat být jen jedinou zákonnou náležitostí rozhodnutí, nejsou zákonem připuštěny. Příloha není totiž správním rozhodnutím, ale pouze jakousi další související listinou. Výpočet penále je přitom podle žalobkyně v dané věci zcela zásadní součástí platebního výměru o vyměření penále.
6. Již v odvolání žalobkyně namítala, že výpočet uvedený v příloze platebního výměru je chybný sám o sobě. I pokud by porušila rozpočtovou kázeň tak, jak uzavřel správce daně v protokolu o daňové kontrole, je třeba při výpočtu penále zohlednit, že v průběhu času se výše odvodu do rozpočtu měnila podle toho, kolik pracovních míst žalobkyni chybělo k naplnění dohody o hmotné podpoře. Penále tedy musí být vypočteno za každý měsíc z jiného základu ve skutečně zjištěné výši, v jaké žalobkyně byla podle dohody o hmotné podpoře (povinna – pozn. soudu) pobídka vrátit. Rozhodným dnem tudíž podle žalobkyně nemůže být den 1. 3. 2010, tj. den prvního porušení rozpočtové kázně, jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Je totiž třeba připomenout, že penále je sankcí odvozenou od výše hlavního daňového dluhu (odvodu), který se však v dané věci zvyšoval v čase. Proto také penále nemůže být vypočítáno z maximální částky odvodu, ale vývoj výše odvodu musí zohledňovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, kterou navrhoval zamítnout. Uvedl, že platební výměr na penále byl správcem daně vydán až po nabytí právní moci platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně a souvisejícího rozhodnutí o odvolání. Právní mocí se tato rozhodnutí stala konečnými, závaznými a nezměnitelnými, samozřejmě s výjimkou soudního přezkumu, který však nepředstavuje prodloužení správního řízení. Dodal, že penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně vzniká přímo ze zákona, a platební výměr správce daně na penále tak má pouze deklaratorní charakter. Zákonný vznik tohoto penále je vázán na splnění dvou předpokladů, a to porušení rozpočtové kázně a prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně. Obě podmínky byly splněny. Nelze proto hovořit o předčasnosti vyměření penále také z důvodu, že předmětné penále vzniklo bez ohledu na vydání platebního výměru na penále. Přiznání odkladného účinku žalobám žalobkyně s otázkou zákonnosti platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně či platebního výměru na penále nijak nesouvisí.
8. Žalovaný dále poukázal na to, že podle výrokové části platebního výměru je výpočet penále uveden v příloze č. 1, která je nedílnou součástí tohoto platebního výměru. Takovýto postup není v rozporu s právními předpisy, naopak představuje běžnou správní praxi.
9. Výše odvodu a datum, kdy se žalobkyně měla dopustit porušení rozpočtové kázně, byly předmětem vyměřovacího řízení ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně, nikoli tohoto řízení. Žalobkyni byl vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 8 700 000 Kč, který do dne vydání platebního výměru na penále nebyl uhrazen. K porušení rozpočtové kázně došlo dne 28. 2. 2010. Penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně bylo vypočteno v souladu s § 44a odst. 7 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do dne 29. 12. 2011 (dále jen „rozpočtová pravidla“). Podle něj má být penále stanoveno ve výši 1 promile z částky odvodu za každý den prodlení, a to ode dne následujícího po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně, do dne, kdy byly prostředky odvedeny nebo u návratných finančních výpomocí vráceny nebo nevypaceny postupem podle § 44a odst. 5 písm. b) rozpočtových pravidel. Zároveň toto ustanovení stanoví maximální výši penále odpovídající výši odvodu za porušení rozpočtové kázně.
10. Penále bylo tedy vypočteno z částky 8 700 000 Kč ode dne 1. 3. 2010, tedy ode dne následujícího po dni porušení rozpočtové kázně, do dne 12. 10. 2017 s ohledem na skutečnost, že odvod za porušení rozpočtové kázně nebyl do dne vydání platebního výměru uhrazen, a penále tak z povahy věci nemohlo být stanoveno do dne jeho uhrazení. K výpočtu penále byla použita sazba 0,1 %, tj. 1 promile, za každý den prodlení, tj. celkem za 2 783 dnů (1. 3. 2010 – 12. 10. 2017). Takto vypočtená výše penále činila 24 212 100 Kč. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně je povinna zaplatit penále nejvýše do výše odvodu za porušení rozpočtové kázně, bylo jí správcem daně vyměřeno penále ve výši 8 700 000 Kč.

Ústní jednání soudu

11. Při jednání soudu konaném dne 11. 1. 2022 právní zástupce žalobkyně v plném rozsahu odkázal na znění žaloby a navrhl, aby soud žalobě vyhověl. Dodal, že výše uloženého penále je zjevně nepřiměřená a likvidační.
12. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě a odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že nadále navrhovala zamítnutí žaloby.
13. V souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud provedl dokazování rozsudkem zdejšího soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 15 Af 113/2017-80, který nabyl právní moci dne 15. 12. 2021.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Posouzení věci soudem

14. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, prostudování obsahu předloženého správního spisu, proběhlém ústním jednání soudu a provedeném dokazování dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je po obsahové stránce tendenční a neřeší zásadní otázky namítané v odvolání a námitky žalobkyně uplatněné v odvolání byly vyhodnoceny nesprávně, bez přihlídnutí ke konkrétním skutečnostem zjištěným z důkazních prostředků uplatněných ve správním spise. Takovéto zcela obecné námitky nemají kvalitu žalobních bodů, neboť žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Soud se jimi proto nemohl zabývat.
17. Totéž platí i o námitce, podle které žalovaný nesprávně vyložil obsah dohody o hmotné podpoře a zákonná ustanovení, která na věc dopadají. Obsah dohody o hmotné podpoře navíc mohl s ohledem na předmět řízení mít svůj význam spíše ve vyměřovacím řízení ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně, nikoli v řízení, ve kterém je předepisováno penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně. Žalobkyně rovněž nijak nekonkretizovala, jakými jejími námitkami se měl žalovaný odmítnout zabývat s poukazem na to, že směřují proti samotnému vzniku daňové povinnosti – odvodu. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný jejími námitkami, které směřovaly proti vyměřenému penále, zabýval. Naopak správně v souladu s vymezeným předmětem řízení se odmítl zabývat námitkami žalobkyně, které se skutečně týkaly vyměřovacího řízení ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně a rozhodnutí v něm vydaných.
18. Účastníkům a rovněž soudu je z jeho činnosti známo, že usnesením zdejšího soudu ze dne 14. 11. 2017, č. j. 15 Af 113/2017-27, skutečně byl přiznán odkladný účinek žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2017, č. j. 41567/17/5000-10480-710970, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzen platební výměr správce daně č. 11/D/2017 ze dne 26. 1. 2017, č. j. 107001/17/2500-31471-507178, kterým byl žalobkyni vyměřen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 8 700 000 Kč. Předmětem nyní projednávané věci je penále za prodlení s tímto odvodem za porušení rozpočtové kázně. Uvedená skutečnost však neznamená, že by rozhodnutí ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně pozbylo právní moci, ale pouze to, že se do skončení řízení před soudem pozastavují veškeré účinky napadeného rozhodnutí (viz § 73 odst. 3 s. ř. s.). Akt tak z formálního hlediska sice zůstává pravomocným, avšak uložené právní povinnosti nelze vynucovat (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. II. ÚS 1260/07). Nelze tedy dovozovat absurdní závěr, že by přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně mohlo mít na vyměření penále jakýsi zpětný účinek.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

19. V rozsudku ze dne 12. 7. 2004, č. j. 3 Afs 14/2004-53, publ. pod č. 377/2004 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud zaujal názor, podle kterého „pokud obsahuje výrok platebního výměru výslovný odkaz na list č. 2, který je jeho součástí, pak údaje uvedené na listu č. 2 jsou součástí výroku platebního výměru. Platební výměr není v důsledku takové úpravy neplatným rozhodnutím ve smyslu § 32 odst. 7 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků.“ Podle zdejšího soudu není důvod se od tohoto názoru odchýlovat ani za účinnosti daňového řádu. V nyní projednávané věci přitom šlo o obdobnou věc, kdy ve výroku platebního výměru vydaného správcem daně dne 26. 10. 2017, č. j. 2219913/17/2500-31471-507178, byla uvedena celková výše předepsaného penále a odkaz na přílohu č. 1 platebního výměru, ve které je uveden výpočet penále a která je nedílnou součástí tohoto platebního výměru. Součástí výroku platebního výměru tak byla i příloha č. 1 platebního výměru, která byla takto nazvána a v záhlaví označena jednacím číslem rozhodnutí, a na které skutečně je uveden a odůvodněn výpočet penále.
20. Podle § 44a odst. 7 věty první a druhé rozpočtových pravidel platí, že za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně podle odstavce 4 písm. b) a c) je porušitel rozpočtové kázně povinen zaplatit penále ve výši 1 promile z částky odvodu za každý den prodlení, nejvýše však do výše tohoto odvodu. Penále se počítá ode dne následujícího po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně, do dne, kdy byly prostředky odvedeny nebo u návratných finančních výpomocí vráceny nebo nevyplaceny postupem podle odstavce 5 písm. b).
21. Charakterem tohoto penále se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudcích ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 47/2009-45, ze dne 1. 8. 2011, č. j. 8 Afs 6/2011-86, ze dne 17. 12. 2009, č. j. 7 Afs 129/2009-86, ze dne 9. 1. 2013, č. j. 9 Afs 4/2012-30, nebo ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 53/2013-33. V naposledy zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil, že „ve vztahu k odvodu za porušení rozpočtové kázně jde o nárok sekundární, existenčně spjatý (závislý) s povinností provést odvod za porušení rozpočtové kázně. Povinnost platit penále vznikne pouze tehdy, jestliže je příjemce dotace v prodlení s provedením odvodu za porušení rozpočtové kázně (viz § 44a odst. 7 zákona o rozpočtových pravidlech, dle něhož se penále počítá ode dne následujícího po dni, kdy byla porušena rozpočtová kážeň, do dne provedení odvodu). Penále tedy není sankcí (v širším slova smyslu) za porušení rozpočtové kázně, jako je tomu v případě odvodu, nýbrž sankcí za neprovedení odvodu v zákonem předpokládané době. Z konstrukce § 44a odst. 7 zákona o rozpočtových pravidlech plyne, že penále je splatné dnem porušení rozpočtové kázně (viz rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2009, č. j. 5 Afs 70/2008 – 152 ve věci NELI S. P. A., a. s.; všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz). Penále je tedy zákonem o rozpočtových pravidlech koncipováno jako nárok závislý na odvodu za porušení rozpočtové kázně, který stíhá příjemce dotace, jenž je v prodlení s provedením odvodu. Svým charakterem tedy jde o „úrok z prodlení“, který z povahy věci je vždy příslušenstvím hlavního nároku [...]“
22. Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku dále vysvětlil, že „pro vznik penále je podstatné, že příjemci dotace vznikla povinnost provést odvod za porušení rozpočtové kázně. Byl-li odvod příjemci dotace vyměřen samostatným platebním výměrem, jenž mohl být (a v případě stěžovatelky skutečně byl) podroben soudnímu přezkumu, není sebemenšího důvodu zabývat se v rámci přezkumu platebního výměru, jímž bylo příjemci dotace sděleno penále, zda vskutku vznikla povinnost provést odvod za porušení rozpočtové kázně a v jaké výši. V rámci přezkumu platebního výměru, jímž byl sdělen předpis penále, nelze přiblížit k námitkám proti zákonnosti rozhodnutí o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně (viz rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 47/2009 – 45 ve věci městys Jimramov, a dále rozsudek č. 8 Afs 6/2011 – 86, cit. V bodě [16] shora, nebo rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2009, č. j. 7 Afs 129/2009 – 86 ve věci VHC - holding, a. s.). Rozsah přezkumu platebního výměru na penále odvolacím orgánem i soudem je tedy oproti přezkumu platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně limitován a je zaměřen zejména na posouzení, zda penále mělo být vůbec předepsáno, zda bylo předepsáno ve správné výši a za relevantní dobu (viz rozsudek NSS ze dne 9. 1. 2013, č. j. 9 Afs 4/2012 – 30 ve věci Zoologická zahrada Ústí nad Labem). [...] Jakékoliv námitky proti závěrům žalovaného ohledně skutečnosti, zda došlo k porušení rozpočtové kázně, měly být stěžovatelkou uplatněny v soudním řízení ve věci uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně“.
23. Z platebního výměru správce daně č. 11/D/2017 ze dne 26. 1. 2017, č. j. 107001/17/2500-31471-507178, a rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2017, č. j. 41567/17/5000-10480-710970, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kteřé nabyly právní moci dne 29. 9. 2017, soud zjistil, že žalobkyni byl uložen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 8 700 000 Kč, přičemž k porušení rozpočtové kázně došlo 28. 2. 2010. Z těchto rozhodnutí byl správce daně při vyměřování penále povinen vycházet, neboť šlo o pravomocná rozhodnutí nadaná presumpcí správnosti. Tento stav trvá i ke dni rozhodování soudu, neboť žaloba proti těmto rozhodnutím byla rozsudkem zdejšího soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 15 Af 113/2017-80, který nabyt právní moci dne 15. 12. 2021, zamítnuta. Námitka žalobkyně, podle které měli správce daně a žalovaný při vyměřování penále vycházet z odlišné částky odvodu a též jiných dnů, kdy mělo dojít k porušení rozpočtové kázně, směřuje proti samotnému posouzení odvodu za porušení rozpočtové kázně, a proto není pro projednávanou věc relevantní, tedy ani důvodná.

24. Pro úplnost soud dodává, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl, že den 1. 3. 2010, od kterého penále počítal, by byl „*dnem prvního porušení rozpočtové kázně*“, jak uvedla v žalobě žalobkyně. Podle žalovaného mělo jít o den následující po dni porušení rozpočtové kázně, což je zcela v souladu s platebním výměrem ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně i s rozhodnutím žalovaného, které jej potvrdilo. V těchto rozhodnutích není konstatováno vícero porušení rozpočtové kázně, nýbrž pouze to, že v případě žalobkyně „*došlo k porušení rozpočtové kázně ve výši 8 700 000 Kč dne 28. 2. 2010*“. Soud dále podotýká, že správcem daně provedený výpočet penále vychází z výše vlastního pravomocně stanoveného odvodu za porušení rozpočtové kázně a z počtu dnů prodlení žalobkyně s tímto odvodem, což je podle názoru soudu zcela v souladu s citovanou právní úpravou. Konečná výše penále pak nepřevyšuje samotný odvod za porušení rozpočtové kázně, jak stanoví výše citované ustanovení. Soud proto ve výši penále ani v jeho výpočtu neshledal žádné pochybení.
25. Námitkou zjevně nepřiměřené a likvidační výše uloženého penále se soud nemohl zabývat, neboť byla uplatněna až při jednání, tedy po uplynutí lhůty pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nelze přisvědčit v tom, že tato námitka byla uplatněna již v žalobě, byť v části týkající se návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Soud je přesvědčen, že ačkoli mohou být a skutečně často bývají součástí jednoho podání, žaloba a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě jsou dva zcela odlišné úkony se zcela odlišným účelem. Námitky uvedené pouze v návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě proto nelze považovat zároveň za námitky žalobní. I kdyby tomu však bylo naopak, námitka nepřiměřené a likvidační výše uloženého penále z návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě stejně nevyplývala. V něm totiž bylo pouze uvedeno, že „*okamžitá splatnost povinnosti uložené rozhodnutími ... by bylo pro společnost likvidační*“ a že „*pokud však nedojde k odkladu účinku napadeného rozhodnutí a uložená povinnost bude exekučně opět vymáhána, bude to mít pro ni*“ (pozn. soudu – žalobkyni) *neodvratné likvidační následky*. Nebyla zde tedy namítána nepřiměřená či likvidační výše uloženého penále, ale pouze ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. popisován následek, který by pro žalobkyni v době podání jejího návrhu měl bezprostřední výkon napadeného rozhodnutí.
26. V souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. soud neprovedl dokazování výsledkem Ing. M. S. a listinami uvedenými jako důkazy na str. 10 a 11 žaloby. Navrhovaný výsledek se měl týkat skutečností, které s předmětem řízení (vyměření penále) nesouvisely. Důkazy na str. 10 a 11 žaloby pak byly navrženy v souvislosti s námitkou nepřiměřené a likvidační výše uloženého penále, kterou se soud nemohl zabývat.
27. Žalobu soud vyhodnotil v rámci uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, a ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. ledna 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)